

Det skjedde i de dager da verden som vi kjenner den, gikk inn i sin store transmutasjon. De fleste registrerte det i ytre forhold. Men de fleste tok feil igjen. For den store gjenskapelsen foregikk på det indre planet.

Det var der forvandlingene foregikk, det skjedde først i det indre, så fulgte de andre planene og nivåene etter, det ytre sist.

Transformasjonen hadde foregått i ham i lang tid, men fortsettelsen kom brått. For selv om han var en stille person i det ytre, hadde han en dramatisk personlighet, som holdt tilbake sine store fakter og ord, og det av en uviss grunn. For han elsket forandring og forvandling, men hadde ikke kjærlighet nok i seg, for å leve på den måten han elsket. Det var han ikke alene om.

Det var ingen spesielle omstendigheter. Bare det vanlige. Han skulle spille musikk i stua. Stua med sofaen og tre lenestoler rundt et lite bord. Under vinduet sto anlegget. Det sto litt lavt nede. Han bøyde seg ned og CDen forsvant inn i sprekken.

De første tonene av en velkjent melodi kom ut av høytalerne. Det var noen gitartoner, ganske vare. Vokalistens stemme fulgte så, den virket så direkte på ham. Den var totalt ufarlig. Derfor slapp den inn. Akkurat da ble han som truffet i hjertet, som et slag fra en knyttneve. Han hadde ennå ikke bøyd seg opp da slaget rammet ham i hjertet. Han stivnet til. Han rettet seg opp. Slag, for det gjennom ham. Hjerteslag. Døden.

Han fikk satt seg i sofaen, mens en klo festet seg rundt hjertet hans. Pulsen var høy og kroppen stiv. Kald og stiv og han fikk nesten ikke puste.

Det var døden som strømmet inn i ham. Den kalde døden. Dødsstivheten. Den kom nå. Hjertet sprenges. Dette er slutten. Men det var visst ikke slutten. Men skulle han bli gal nå. for han satt i sofaen og kjente angsten flyte inn i seg. Angsten for å miste forstanden.

Men han skulle visst ikke bli gal heller. For angsten kom og dro seg tilbake og kom igjen, som bølgeslag, og da han trodde han ikke kunne tåle mer, gled den vekk. Stranden var forstanden. I bølgesuget var galskapen. De var som to hester og han kunne ri på dem begge, være redd, men likevel ri.

Han red inn i Ginnungagapet, fødselens og dødens gap, det samme evige gapet som alle kom fra og alle skulle inn i, inn der red han nå på denne hesten med to hoder og åtte bein.

Slik begynte hans transmutasjon. Det var lenge før nå, men samtidig også nå, for det skjedde i de dager.

Kalde dråper fra isen i Ginnungagapet dryppet i hodet hans. Det kalde, kjølige vannet skyllet over ham og inn i ham. For alt dette var ham, hesten og angsten og ginnungagapet var i hans fantasi og mytologi. Han var dette landskapet som bar disse hendelsene i de dager.

Vannet fløt ned til hjertet hans, kjølet det ned, dempet angstens løpeild, det beroliget ham, for angsten var bare utløseren, og den trengtes ikke her.

Vannet slukket angsten og vannet fant veien videre ned, og langsomt tok det ham med til det laveste stedet. Der sto det risset på steinen: Du skal begynne forfra igjen, fra det laveste stedet. Slik skal du finne tilbake til det virkelige livet.

Da forsto han hvorfor byggverket, det indre byggverket måtte rase, som det ytre kom til å rase, stein etter stein kom det til å rase. Bare slik kan livet begynne forfra igjen for alle.

Da oppdaget han den frosne steinen i hjertet, den som hadde gjort det så vanskelig for ham å puste.

Han kjente på denne steinen i hjertet, den som hadde forsteinet historien. Kjente på vannet som fløt ned ovenfra, fuktet steinen og gav den å drikke. Vannet piplet så inn i steinen, som det hadde flytt inn i ham. Der på innsiden var steinen tørr, knusktørr. Den hadde alt tatt fyr. Men nå kunne den drikke seg utørst og bli flytende igjen.

Steinen var ikke tung lenger, den åpnet seg, som en drøm i søvnen. Den åpnet sin inskripsjon, fra første tegn og bokstav. Gjennom det ble den flytende, den fløt med i strømmen. Også steinen ble med til det laveste stedet.

Vi skal vi snakke om kjærligheten, sa steinen. Det var det første den sa. Vi skal fortelle menneskene om kjærlighet, sa den.

Da den hadde sagt det, tok den til å flyte opp. Den fløt oppover gjennom vannet med sin varme, og kjærlighetens blå bobler steg opp sammen med den.

Mens den fløt oppover kom historiens mange smertepunkter fram, ett etter ett. Alle ville berette sin historie for steinen. Dette var en stein av ny tid og alder, så den hadde tid og rom for alle. Men mest av alt var det en stein av kjærlighet, og den forvandlet alt den hørte og berørte. Og den førte alt av smerte og innestengthet til bunns, til det laveste stedet. For bare der var alle tings begynnelse. Det nye livet som alt og alle tørstet etter kunne bare finnes der.

Bare fra det laveste stedet kunne det nye livet vokse opp fra, slik et menneske må krabbe før det kan reise seg opp og gå.

Slik snakket steinen. Den snakket gjennom å transmutere. For den en stein av ren kjærlighet. Slik viste den alle andre steiner, de skape, de tunge, de mørke og de enormt gamle og sure hvordan de også skulle forvandle seg, og bli ren kjærlighet. For de gamle steinene kunne ikke kastes vekk eller knuses, de kunne ikke snakkes tilbake til vettet eller overmales.

Det var bare en måte. De måtte alle gå til bunns, til det laveste stedet, Kun der ble de vasket og forvandlet og varmet opp igjen av kjærlighet. Fylte av kjærlighetens kraft kunne de så flyte opp igjen fra bunnen av kjærlighetens hav, omgitt av blå bobler.

Det er julenatt idet steinen når overflaten. Alle gamle vennskap er bevart i steinen. De nye nøklene finnes i den, som lagd av nytt gull. De tørste tungene fuktes nå. De trette øynene fylles av lys. Alt lar seg smelte og omfavne at det vannet som er flytende kjærlighet og hjertets lys i natten.

Når åpnes smertens kilde, med fryd.

Tilgi meg for at jeg ber om så mye, tenker han, for han ber om befrielsen, den hele befrielsen, men vet ikke veien dit. Derfor verker det fortsatt i ham.

Da oppdager han at steinen tar smerten med til det laveste stedet. Der får han det han ber om. Steinen forteller at det er nede er det oppe. Slik det skjer på laveste sted, vil det også være på det høyeste.

Ingen engler synger. Alle engler synger. Alle fjell synger. Stjernene speiler seg i havet. Slik er stjernenes sang sammen med havet på jorden i hjertet. For steinen der inne i det store hjertet er jorden, som kjenner sin og menneskenes smerte.

Intet menneskeskapt på jorden vokser inn i himmelen. For en dag vil alt rase. Alle kurver vil peke ned, ned mot det nye livet. For det begynner nedenfra, fra det laveste stedet.

Alle som vil vandre på den lysende stien må finne veien dit.

ailo gaup